

ת"פ 48459/03/15 - מדינת ישראל נגד ג"ר

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 48459-03-15 מדינת ישראל נ' ג"ר
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד רות שפיר - לשכת
תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

ג"ר

באמצעות ב"כ עו"ד שיר ברגמן

הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק העונשין, אני מודיע לנאשם בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכותו מאישומו בביצוע עבירות של החזקת סכין שלא למטרה כשרה והסגת גבול פלילית.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית, הסגת גבול, החזקת סכין שלא למטרה כשרה, היזק לרכוש במזיד וגניבה.

2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 18.3.15 בשעה 09:06, הגיע הנאשם לבית ברחוב חמציץ 15 בבת חפר (להלן: "הבית"), בו מתגוררת גרושתו דבורה וולף (להלן: "המתלוננת") וילדיהם המשותפים. הנאשם נכנס לתוך הבית ונטל חפץ חד שטיבו אינו ידוע למאשימה, עלה אל הקומה העליונה וחתך את מזרן מיטתה של המתלוננת המצוי בחדר השינה שלה. כמו כן, הוציא מגירה ממקומה והשליך את תוכנה על הרצפה. עוד נטען, כי הנאשם גנב את בגדיה התחתונים של המתלוננת וכן אייפד מיני ומספר רב של זוגות

נעליים ומגפיים.

3. כתב האישום מייחס לנאשם כי בכניסתו לבית הפר הוראה חוקית וזאת לנוכח העובדה כי בתאריך 24.4.13 ניתן אישור ותוקף של פסק דין להסכם שנחתם בין הנאשם לבין המתלוננת, במסגרת תמ"ש 1593-1-13 ולפיו, בית הדין, הוסכם כי החל מאותו תאריך, הנאשם מנוע מלהיכנס אל הבית ללא אישור מטעמה של המתלוננת.

ראיות הצדדים

4. בראשית פרשת התביעה, העידה **השוטרת רס"ל רותם כהן** ובמהלך עדותה הוגש דו"ח פעולה שנרשם על ידה (**ת/1**). העדה היא שוטרת סיור שהגיעה למקום האירוע בהתאם לקריאה, לא זכרה את האירוע והסתמכה על האמור בת/1.

5. מיד לאחריה, העידה המתלוננת, **הגב' ד"ו**. היא תיארה כי חיה עם הנאשם במשך 23 שנה. חתונתם הייתה בשנת 1994 והם התגרשו בשנת 2002 אך המשיכו לחיות יחד עד שהנאשם עזב את הבית בחודש אוגוסט 2012. הוגש לבית המשפט הסכם שנחתם בחודש אפריל 2013, בין המתלוננת לנאשם בנוגע לנושאים הממוניים והסדרי הראיה עם הילדים (**ת/2**). המתלוננת הפנתה לסעיף 41 יד' הקובע כי החל ממועד חתימת ההסכם, הנאשם יהיה מנוע מלהיכנס לבית ללא אישור מטעם המתלוננת. לטענתה, לא היה כל סיכום חדש המשנה הסדר זה. בנוגע לאירוע המתואר בכתב האישום, העידה המתלוננת כי בבוקרו של יום ה-15.3.18 יצאה לעבודתה בחולון וכחצי שעה לאחר שהגיעה לעבודה, התקשרה אליה בעלה של אמה, אלן, וטען כי יש רעשים חריגים מהבית. הוא אמר שהנאשם שוב נכנס לבית והיא ענתה לו שאין ביכולתה לעשות דבר ושיתקשר למשטרה. היא יצאה חזרה הביתה וכשהגיעה מצאה במקום שני שוטרים ונציג ביטחון של היישוב וכן את אמה ובעלה. כשנכנסה לבית הוא היה נראה כלאחר פריצה, "הכל היה על הרצפה". מחדר השינה נלקחו הבגדים, הלבשה תחתונה, נעליים וקוסמטיקה. גם החדר של הבת היה הפוך. רק החדר של הבן היה מסודר וללא שינוי. גם מכשיר אייפד ושני התקנים חיצוניים למחשב היו חסרים. בשעות הערב גילתה המתלוננת שגם המזרון בחדר שלה קרוע. כשגילתה זאת, העבירה את בנותיה ליחידת הדיור של אמה ונסעה לתחנת המשטרה קדמה. בשל פחדה, בימים לאחר מכן, היא ובנותיה לא ישנו בבית. היא אף פנתה לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה לקבלת צו הגנה. פרוטוקול הדיון הוגש (**ת/3**). לבית המשפט הוצגו סרטונים ממצלמת האבטחה בבית ובהן נראה הנאשם, במועד המצוין בכתב האישום, מסתובב בבית, עולה לקומה העליונה ויוצא עם שקית אשפה. דיסק ובו הסרטונים הוגש (**ת/4**). המתלוננת הכחישה את טענת הנאשם כי איימה עליו ואישרה כי כעסה עליו על כך שבנם דור עבר לגור עמו. הוגשו

תמונות שצולמו על ידי העדה ומתעדים את המצב בבית כשהגיעה אליו (5,6/ת). כמו כן העידה והגישה צילום הודעת sms מתאריך 10.1.14 בו התחייב הנאשם לא להיכנס לבית ללא אישור. בחקירתה הנגדית טענה כי כאשר הגיע הנאשם לבית, היה הדבר ללא הסכמתה, אלא שלא הייתה מספיק חזקה להתנגד לכך. מדי פעם קראה לעזרת השוטר הקהילתי. היא אישרה שהבית לא נמכר בתוך ששה חודשים כפי שנקבע בהסכם ובסופו של דבר נמכר באמצעות כונסי נכסים, אולם בעת האירוע מושא כתב האישום בוטל מינוי כונס הנכסים והבית עדיין לא נמכר. מסמך בעניין זה הוגש (1/נ). מטעם ההגנה הוגש צילום sms בין הנאשם למתלוננת לעניין הכניסה לבית של הנאשם (2/נ). כן הוגש פרוטוקול דיון בבית משפט לענייני משפחה שהתקיים בתאריך 1.6.15 בעניין בקשת המתלוננת לצו הגנה כלפי הנאשם. (3/נ). הוגשה אף בקשה למתן פסיקתא מטעמו של הנאשם (4/נ) ותמונה המתעדת את הגשת הבקשה למתלוננת (5/ת). כך גם תצהיר שהוגש על ידי המתלוננת לבית המשפט לענייני משפחה (7/נ) ומזכר שנרשם על ידי השוטר דובי אנג'ל (8/נ). וכן פרוטוקול דיון בבית המשפט לענייני משפחה מתאריך 13.7.15 בו בוטל צו ההרחקה נגד הנאשם (9/נ).

6. מטעם המאשימה הוגשו שורה של מזכרים ודו"חות צפיה (8-16/ת) וחקירות הנאשם (17-19/ת).
7. עוד העיד מטעם המאשימה, **מר א"מ**, אשר נשוי לאמה של המתלוננת וגר ביחידת דיור המצויה בצמוד לביתה של המתלוננת. הוא תיאר כי בתאריך 18.3.15, שמע רעש מכיוון דירתה של המתלוננת ובעקבות זאת התקשר למשטרה, בהמשך ראה את הנאשם יוצא עם שקית גדולה וכשהמשטרה הגיעה נכנסו יחד עמה לבית וראו כי הכל מבולגן, הארונות של המתלוננת ריקים ומזרונים מונחים בצד. גם החדר של הבת הגדולה היה הפוך. בהמשך צפו בסרט שהופק ממצלמות שהיו מצויות בבית וראו את הנאשם נכנס ויוצא עם שקית גדולה ושם אותה ברכבו. בחקירתו הנגדית אישר כי בעבר היה בפשיטת רגל ועזב את הארץ לתקופה ארוכה וכשחזרו לארץ עזבו את רעננה ועברו לגור בסמוך למתלוננת ולנאשם בשל המצב ביניהם ורצון הילדים כי יהיו קרובים אליהם. לטענתו, השכרת הדירה הייתה בהסכם בין המתלוננת לאמה. לדבריו של העד, בעת שנכנסו לבית עם השוטרים הבחינו מיד במזרון הקרוע בחדרה של המתלוננת.
8. מטעם ההגנה, העיד **הנאשם** וטען כי בעניין הבית נוצר סכסוך בינו לבין המתלוננת בשל מחלוקת בעניין מגוריה של אמה ובעלה ביחידת הדיור הצמודה אשר בעקבותיו הוציא הנאשם מכתב הדורש את פינויים. הוגשו אף מספר תלונות מטעמה של אם המתלוננת נגד הנאשם אשר לטענתו נסגרו. במסגרת התיק שהתנהל בין הנאשם למתלוננת בבית המשפט לענייני משפחה הושג הסדר לעניין הרכוש המשותף ובמסגרתו נקבע כי הבית בבת חפר בו התרחש האירוע מושא כתב האישום (להלן: "הבית"), ימכר בתוך חצי שנה ותמורתו תחולק בשווה בין הצדדים, כאשר חלקו של הנאשם יימסר לאמו כהחזר הלוואה שניתנה

על ידה לרכישת הנכס בשנת 2010. בהמשך, לנוכח רצון הילדים, הוחלט שלא למכור את הבית והוסכם על ביטול תנאי ההסכם בין הצדדים. ואשר על כן בטל גם האיסור על כניסתו לבית. לטענתו, בהמשך אף אמו מכרה את ביתה על מנת לסייע בידם להשאיר את הבית ברשותם. לטענתו, התלונה הוגשה יום לפני שהיה אמור להגיש התנגדות לעיכוב הליכים בהליך הוצאה לפועל המתנהל בינו לבין המתלוננת, כאשר המצלמות הותקנו יום קודם לכן לצורך כך. בכל הנוגע למיוחס לו בכתב האישום, העיד הנאשם כי מספר ימים טרם האירוע היה עם בנו באילת ובנו עשה קעקוע וכשהחזירו לבית בבת חפר, כעסה המתלוננת על כך ובעקבות זאת ביקש בנו לעבור לגור אצלו והוא בא ואסף אותו והביא אותו לדירתו ברעננה. ביום האירוע מושא כתב האישום, ביקש ממנו הבן להביא לו בגדים מהבית מכיוון שהוא עומד להישאר אצלו שבועיים, שלושה. לכן הגיע לבית, האכיל את הכלב, עלה לקומה העליונה, ארז דברים ויצא, אולם בכל מקרה לא גרם לכל נזק. הדברים שלקח עמו הם בגדיו של בנו. בהמשך נסע עם בנו לסוף השבוע למלון דניאל בהרצליה ולשם הגיעו שוטרים על מנת לעכבו לחקירה.

9. עוד בטרם הסתיימה עדותו של הנאשם, ניהלו הצדדים דין ודברים ביניהם, והגיעו להסדר טיעון במסגרתו חזר בו הנאשם מכפירתו והודה בכתב אישום מתוקן שהוגש לבית המשפט. הדיון נדחה לצורך טיעונים לעונש אולם בינתיים החליף הנאשם את סנגורו והגיש בקשה לחזרה מהודאה. לנוכח עמדת המאשימה, התקבלה הבקשה והדיון נמשך בעניין כתב האישום המקורי.

10. הנאשם המשיך בעדותו וטען כי בין החודשים אפריל 2013 ועד לחודש מרץ 2015, נכנס לבית באופן חופשי בדיעתה של המתלוננת. בחקירתו הנגדית עומת עם אמירתו במשטרה כי כלל לא נכנס לבית והסביר כי לא זכר זאת באותו רגע.

11. עוד העיד, **מר א"ק**, חברו של הנאשם, אשר תיאר כי לאורך כל התקופה שלאחר חודש אפריל 2013 היה מגיע לביתם של בני הזוג ומוצא בו את הנאשם פעמים רבות, לפעמים עם המתלוננת ולפעמים לבדו.

12. בסיומה של פרשת ההגנה, העיד בנו של הנאשם, **ד"ר**, חייל בן 20. הוא העיד כי במהלך כל התקופה הרלוונטית בשנים 2014-2015, אביו היה נכנס לבית באופן חופשי ולאמו לא הייתה כל בעיה עם כך ולעיתים אביו אף ישן בבית כשהאם הייתה בחו"ל לרגל עבודתה. הוא העיד על שיחה בין הנאשם למתלוננת שנוהלה בטלפון ונשמעה על ידו מאחר ונוהלה כשמכשיר הטלפון מצוי במצב של רמקול. בשיחה זו סיכמו אביו ואמו כי האב יוכל להיכנס לבית באופן חופשי. באשר לאירוע מושא כתב האישום תיאר כי יום קודם לכן היה לו ריב גדול עם אמו ולכן עבר לגור אצל אביו וביקש ממנו כי יביא את חפציו מהבית של האם. ביום האירוע דיווחו לו אמו ואחותו כי הבית נפרץ. הוא הגיע לבית וראה כי החדרים של אמו ושל אחותו הפוכים.

טיעוני הצדדים

13. ב"כ המאשימה, עו"ד רות שפיר, בסיכומיה שהוגשו בכתב, סוקרת את עדויות עדי המאשימה וסבורה כי לנוכח עדויות אלו והנראה בסרטונים שהוגשו לבית המשפט, אין הסבר לאשר אירע זולת המתואר בכתב האישום. היא טוענת כי הוכח שאסור היה לנאשם להיכנס לבית ללא אישורה של המתלוננת וגם אם נניח כי בהזדמנויות מסוימות הסכימה המתלוננת לכך שהנאשם ייכנס לביתה הרי שלא נתנה לו אישור גורף לכך. לעומת זאת היא טוענת כי עדותו של הנאשם הייתה מגמתית, רצופה בשקרים ותשובותיו לשאלות היו מניפולטיביות תוך השחרת פני המתלוננת. לטענתה, עצם העדת בנו של הנאשם כנגד אמו מצביעה על רצונו של הנאשם לנקום במתלוננת. לטענתה, עדותו של הבן בדבר כניסה בלתי מוגבלת לבית סותרת אף את עדותו של הנאשם בעצמו ועדותו של הבן לפיה הוא זוכר את שיחת הטלפון בין הוריו בנושא תמוהה. היא הצביעה על כך כי הבן ניסה כל העת לחפות על אביו כפי שעולה מהתנהגותו בבית המלון אליו הגיעו השוטרים לעכב את אביו ותגובת הבן שניסה להסתיר מהם את נוכחותו של האב בחדר המלון. היא אף מצביעה על סתירות פנימיות בין עדויותיו השונות של הנאשם ועותרת להרשעתו בכל המיוחס לו בכתב האישום.

14. ב"כ הנאשם, עו"ד שירן ברגמן, הגיש גם הוא את סיכומיו בכתב וחזר על גרסת הנאשם שהודה בהגעה לבית באותו יום במטרה לקחת ציוד של בנו, אך הכחיש כי החזיק בידו חפץ חד וכי הזיק לרכוש וגנב פריטים מן הבית. הוא הדגיש את חובת המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. בכל הנוגע לכניסה לבית, טען כי אמנם היה קיים הסכם גירושין בין המתלוננת לנאשם אשר אוסר עליו כניסה לבית, אולם באופן מעשי הגיע הנאשם לבית פעמים רבות במהלך השנתיים שקדמו לאירוע מושא כתב האישום והמתלוננת, גם אם העניין לא היה לה נח, לא הגישה על כך כל תלונה. על הגעתו של הנאשם לבית ניתן ללמוד גם מעדות עד ההגנה, מר אורן קרני ועדות בנם של הנאשם והמתלוננת. הוא סבור כי במצב דברים זה אין זה נכון להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית. בכל הנוגע לאישומו של הנאשם בעבירה של הסגת גבול פלילית, טוען כי על מנת להרשיע יש צורך כי יוכח מעבר לספק סביר כי הנכנס לבית, עשה זאת במטרה לבצע עבירה ולא כך פני הדברים במקרה זה. הנאשם טען כי נכנס על מנת לאסוף ציוד של בנו וכך גם העיד הבן. הוא אף הפנה לסרטונים שהוצגו בפני בית משפט, בהם נראה הנאשם משקה עציצים בבית, עובדה שיש בה להצביע על כך שהנאשם לא נכנס לבית במטרה לבצע עבירה. גם אם ייקבע שהנאשם עבר עבירות בתוך הבית אין בכך על מנת להוכיח כי נכנס במטרה לבצע עבירה. באשר לאישומו של הנאשם בהחזקת סכין, הרי שגם באם הייתה סכין הרי שהנאשם החזיקה בתחום הבית, מה עוד שבסרטונים בהם צולם הנאשם בבית, לא ניתן לראות כל סכין או חפץ חד המוחזק על ידו. באשר לאישומו

בעבירות של גניבה והיזק לרכוש במזיד, הרי שמטרת הגעתו של הנאשם לבית, כפי שהעיד גם בנו, הייתה להביא ציוד השייך לבנו. הנאשם מכחיש מכל וכל ביצוע עבירות אלו ובצפייה בסרטונים לא נראה הנאשם מבצע עבירות אלו והציוד שנגנב לא נתפס ברשותו. אישומו של הנאשם בעבירה זו מסתמך אך ורק על גרסתה של המתלוננת, אשר מעוניינת לנקום בנאשם לנוכח העובדה כי יום קודם לאירוע זה קיבלה פסיקתא שהוגשה על ידי הנאשם לבית המשפט. בכל הנוגע למזרן, הרי שהמתלוננת התלוננה על כך רק בלילה שלאחר מכן ובסריקה שבוצעה על ידי המשטרה לא נראה המזרן החתוך. ישנן גם גרסאות שונות של המתלוננת לעניין הציוד שנגנב. המשטרה לא עשתה כל ניסיון לחפש בכליו של הנאשם או לקחת טביעות אצבע מהמגירות והארון ומחדלי חקירה אלו יש לזקוף לחובתה של המאשימה. אל מול ראיות המאשימה, מצויה גרסתו הסדורה של הנאשם, המכחיש ביצוע כל עבירה ומסביר את סיבת כניסתו לבית. עצם העובדה שהנאשם הכחיש בחקירתו במשטרה את כניסתו לבית, אין בה די על מנת להביא להרשעתו.

דין והכרעה

15. על מנת להגיע להכרעה, אבחן בנפרד כל אחת מן העבירות המיוחסות לנאשם.

גניבה

16. בכתב האישום נטען כי הנאשם גנב את בגדיה התחתונים של המתלוננת, איפד מיני וכן מספר רב ביותר של זוגות נעליים וזוגות מגפיים.

17. המתלוננת העידה כי בבוקרו של יום האירוע עזבה את ביתה באופן רגיל ולאחר שהוזעקה על ידי בעלה של אמה, הגיעה לביתה ומצאה אותו הפוך "כמו לאחר פריצה". בסריקה שערכה עם השוטרת גילתה כי חסר רכוש רב הכולל את בגדיה התחתונים, זוגות רבים של נעליים ועוד. סריקה זו מתועדת אף במזכר שנרשם על ידי השוטרת רס"ל רותם כהן (ת/1). בסרטונים שהוגשו לבית המשפט (ת/4) ניתן לראות כי הנאשם נכנס לבית ובשעה 9:29 נוטל עמו חבילת שקיות אשפה ועולה לקומה העליונה ממנה הוא יורד לאחר מספר דקות עם שקית אשפה מלאה והולך לכיוון הגינה. העד אלן מאיר העיד גם הוא כי ראה את הנאשם מגיע עם רכב לבית ויוצא לרכבו עם שקית גדולה. הוא נכח אף בסיור שנערך עם המשטרה בבית והעיד על מצב הבית והחפצים שחסרו בארונות. הנאשם בעדותו בבית המשפט אישר כי נכנס לבית וטען כי השקית אותה לקח היא שקית ובה בגדי בנו.

18. אכן, העד לא נצפה בסרטונים גונב רכוש, אולם נתתי אמון בעדותה של המתלוננת כי עזבה את הבית באותו בוקר באופן רגיל. בין צאתה את הבית ועד חזרתה עברו מספר שעות. במהלך שעות אלו הגיע הנאשם לבית, כפי שניתן לצפות בסרטונים וכפי שהעיד הנאשם. בסמוך לאחר צאתו את הבית הוזעקה

משטרה ובסריקה שנערכה בבית נמצא הבית הפוך ופריטים רבים חסרים. בסרטונים נצפה הנאשם עולה לקומה העליונה, ממנה נגנב הרכוש, כשבדיו שקיות אשפה והוא יורד לאחר מספר דקות עם שקית מלאה והוא נצפה על ידי העד אלן מאייר מעמיס שקית לרכבו. הנאשם עצמו שביקר בבית באותו בוקר ואף שהה בקומה העליונה, לא טען כי מצא את הבית הפוך וכי נגנב רכוש מהחדרים. טענתו כי לא נכנס לחדרים האחרים ולא ראה מה קורה בהם אינה מתיישבת עם תמונת המצב שהוצגה בת/1, לפיה בכלל הקומה העליונה היה ניתן להבחין ברכוש מפוזר על הרצפה. עוד צוין בת/1 כי לא נראו כל סימני פריצה לבית.

19. למערכת נסיבות אלו יש להוסיף את הכחשתו הראשונית של הנאשם אשר ניסה להרחיק עצמו מן הבית ובחקירתו במשטרה שנערכה שלושה ימים לאחר האירוע, טען כי לא היה כלל בבית בשבועיים האחרונים ורק לאחר שהוצג לו סרטון ובו הוא נצפה בבית הוא שינה את גרסתו.

20. בפסיקת בית המשפט העליון, נקבע בין היתר בע"פ 8808-14 אלי פחימה נ' מדינת ישראל (10.1.17) כי: **"בשונה מן הראייה הישירה, הראייה הנסיבתית, מעצם טבעה, אינה מוכיחה במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, כי אם מבססת עובדות אחרות מהן ניתן להסיק, בדרך של היסק לוגי ותוך שימוש בניסיון החיים ובשכל הישר, את העובדות הטעונות הוכחה (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007), והאסמכתאות הנזכרות שם; ע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 71 לחוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן (6.9.2016), והאסמכתאות הנזכרות שם (להלן: עניין חדאד); ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 587 (2003) (להלן: עניין בן שלוש)). בית משפט זה קבע זה מכבר, כי לעניין הרשעה בדין הפלילי כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל מכוחן של הראיות הישירות, וניתן לבסס הרשעה מעין זו על מארג ראיתי נסיבתי בלבד, וזאת כאשר המסקנה המרשיעה העולה ממנו "גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת" (ע"פ 8279/11 מור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 57 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר (1.7.2013); עניין חדאד, פסקה 73 לחוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן)."**

21. בעניין שבפניי אכן מדובר בראיות נסיבתיות, אולם לא הוצג על ידי הנאשם כל תרחיש אחר ולא ניתן להצביע על תרחיש אחר שיש בו על מנת לתת הסבר לגניבת הרכוש מלבד זה שהדבר בוצע על ידי הנאשם אשר שהה במקום בזמן שחלף בין עזיבת הבית על ידי המתלוננת לבין חזרתה ונצפה מסתובב בבית, עולה לקומה העליונה ועוזב את הבית עם שקית אשפה מלאה. כאשר בבית עצמו לא נצפו כל סימני פריצה.

22. אכן, המתלוננת מסרה מספר גרסאות באשר לתוכן המדויק של הרכוש שנגנב מביתה, אולם לנוכח מצב הדברים בבית כפי שתואר במזכר השוטרת ובעדויות המתלוננת והעד אלן מאייר, ניתן להבין כי היה קושי בפירוט מדויק של הרכוש שנגנב.

23. איני מתעלם אף מטענות ב"כ הנאשם בכל הנוגע למחדלי חקירה בכך שלא נעשה חיפוש בכליו של הנאשם ולא נלקחו טביעות אצבע. אולם יש לזכור כי מדובר בבית בו מצוי הנאשם באופן תדיר. וכאשר בחנתי את מכלול הנסיבות לא מצאתי כי במחדלים אלו יש על מנת לשנות את מסקנתי.

24. **לנוכח האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם בביצוע עבירה של גניבה.**

היזק לרכוש במזיד

25. כתב האישום מייחס לנאשם כי חתך את מזרן מיטתה של המתלוננת באמצעות חפץ חד.

26. המאשימה מתבססת על אותן ראיות נסיבתיות שהוזכרו לעיל וכן על הסרטון בו נצפה הנאשם עולה לקומה העליונה ובידו חפץ כלשהוא שלדעתה של המאשימה הינו חפץ חד באמצעותו חתך הנאשם את המזרון.

27. הנאשם מצביע על כך שהמתלוננת לא העלתה בפני המשטרה טענה זו אלא רק בלילה שלאחר מכן ותמוהה העובדה שדבר זה לא נצפה על ידי המתלוננת והשוטרת במהלך הסריקה שבוצעה בבית.

28. אותה מסכת ראיות נסיבתיות שתוארה על ידי לעיל, תקפה גם לעניין אישומי של הנאשם בעבירה זו. איני סבור כי ניתן ללמוד מן הסרטון על כך שהחפץ המוחזק בידו של הנאשם הינו חפץ חד, אולם די במסכת הראיות הנסיבתיות על מנת להביא להרשעת הנאשם גם בעבירה זו.

29. איני סבור כי בעובדה שחיתוך המזרן התגלה על ידי המתלוננת רק בלילה, יש על מנת לכרסם בעצמת הראיות. מלבד האמון שנתתי בעדות המתלוננת הרי המצב ששרר בבית בעת סריקתו, יכול היה להביא לכך שלא ניתן יהיה להבחין בחיתוך המזרן, כפי שניתן ללמוד גם מהתמונות שצולמו על ידי המתלוננת (ת/5-6).

30. **לנוכח האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם בביצוע עבירה של היזק לרכוש במזיד.**

החזקת סכין

31. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה בכך שנטל חפץ חד שטיבו אינו ידוע למאשימה ועלה עמו לקומה העליונה שם חתך את מזרן מיטתה של המתלוננת.

32. המאשימה מסתמכת על סרטון בו נצפה הנאשם בשעה 9:55 אוחז בידו דבר מה ועולה לקומה השנייה.

33. סעיף 184 לחוק העונשין מגדיר כי סכין הוא: "כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך".

34. אין די בצפייה בסרטון, על מנת לקבוע כי החפץ אותו אוחז הנאשם בידיו עונה להגדרה זו.

35. אמנם הנאשם הורשע בחיתוך המזרן, אולם אין בכך על מנת להביא להרשעתו בהחזקת סכין, מאחר ולא הוצגה כל ראיה באיזו דרך נחתך המזרן ואם הדבר נעשה באמצעות כלי ומהו אותו כלי.

36. **לנוכח האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכחת אשמתו של הנאשם בביצוע עבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה ועל כן אני מורה על זיכוי מאישום בביצוע עבירה זו.**

הפרת הוראה חוקית

37. כתב האישום מייחס לנאשם כי בכניסתו לבית, הפר הוראה חוקית שניתנה על ידי בית משפט לענייני משפחה במסגרת תמ"ש 1593-1-13, אשר אישר ונתן תוקף של פסק דין להסדר אליו הגיעו הצדדים, אשר קבע כי: " מוסכם ומובהר כי החל מיום חתימת הסכם זה, יהיה גבי (הנאשם) מנוע מלהיכנס אל הבית בבת חפר, ללא אישור מראש מטעמה של דבי(המתלוננת)". הוראה זו ניתנה בתאריך 24.4.13.

38. בתחילה ניסה לטעון הנאשם כי הוראה זו בוטלה. אולם בסיכומיו, זנח ב"כ טענה זו, ובצדק עשה. גם ממסמכים שהוגשו על ידי הנאשם עצמו, כמו נ/9, אשר הינו פרוטוקול דיון שנערך בבית המשפט לענייני משפחה בפתח תקווה, בתאריך 8.7.15, דהיינו, כמעט ארבעה חודשים לאחר האירוע מושא כתב האישום, ניתן ללמוד כי הצו האוסר עליו להיכנס לבית מצוי היה עדיין בתוקף, וזאת לנוכח החלטת בית המשפט כי הצו יישאר על כנו ולא כי יחודש.

39. בסיכומיו, טען ב"כ הנאשם כי לנוכח העובדה שבמשך השנתיים שחלפו ממתן ההוראה ועד לאירוע המתואר בכתב האישום, נכנס הנאשם לבית פעמים רבות מבלי לבקש הסכמה מראש מהמתלוננת ולמרות זאת רק בפעם הזאת הוגש נגדו כתב אישום. התנהלות שכזו מתעלמת ממורכבות החיים המשפחתיים והיא אינה צודקת ואינה מידתית.

40. איני מקבל טענה זו. המתלוננת העידה כי אכן פעמים רבות נכנס הנאשם לבית בלא לקבל הסכמתה מראש, אולם הדבר גרר עימותים והיא החליטה ש"לא לפתח את זה לריבים" וכי "לא הייתה מספיק חזקה" (עמ' 19, ש' 26-27 לפרוטוקול). היא אכן אישרה שהיו פעמים שאישרה לנאשם להיכנס לבית ואף כשלא הייתה בו, אולם בכך אין על מנת לסתור את הוראת ההסכם, שהרי האיסור לכניסה לבית קיים רק כאשר לא

מתקבלת הסכמתה מראש. היא הסבירה כי תלונה זו הוגשה לנוכח העובדה כי בפעם הזו התלוותה לכניסה גניבה של רכוש וגרימת נזק (עמ' 26 , ש' 15-30).

41. אין מחלוקת על כך שהנאשם נכנס לבית בניגוד להוראה החוקית ובכך הפר אותה. אכן, חיי משפחה כאשר בני הזוג מצויים בהליכי גירושין הינם מורכבים ואשר על כן אין דין כל כניסה לבית שווה. כאשר מדובר בכניסה שנלווה לה ביצוע עבירות נוספות, הרי שיש בכך על מנת להעצים את המעשה. בניגוד לטענת ב"כ הנאשם, העובדה שלא בכל מקרה הוגשה תלונה נגד הנאשם ושכתב אישום הוגש רק במקרה זה, מצביעה דווקא על מידתיות, הן של המתלוננת והן של המאשימה.

42. **לנוכח האמור לעיל אני דוחה את טיעוני הנאשם בדבר חוסר צדק ומידתיות באישומו בעבירה זו ומרשיע אותו בביצוע עבירה של הפרת הוראה חוקית.**

הסגת גבול פלילית

43. כתב האישום מייחס לנאשם כי בכניסתו לבית, עבר עבירה של הסגת גבול פלילית.

44. ב"כ הנאשם טען כי על מנת לקבוע שהנאשם עבר עבירה זו על המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, כי הנאשם נכנס לבית תוך כוונה ברורה לבצע בו עבירה ודבר זה לא הוכח.

45. אכן, סעיף 447(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן: (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין.

46. על הכניסה לבית להיעשות "כדי לעבור עבירה". כניסתו של הנאשם לבית ושהייתו בו מתועדים בסרטונים(4/ת), ניתן ללמוד מסרטונים אלו כי הנאשם שהה בבית זמן רב. במהלך שהותו בבית עשה דברים שונים, לרבות השקיית עציצים. עלייתו לקומה השנייה, שם התבצעו העבירות לא התרחשה מיד עם כניסתו לבית. כך שלכל הפחות, קיים ספק סביר בכל הנוגע למטרתו בעת כניסתו לבית. לא ניתן לקבוע בוודאות כי הנאשם נכנס לבית כדי לבצע את העבירות.

47. אמנם, בעצם כניסתו של הנאשם לבית התבצעה עבירה של הפרת צו כפי שנקבע לעיל. אולם הרשעתו בשני אישומים זהים בגין אותו ביצוע אותו מעשה, אינה מידתית ואינה ראויה.

48. **לנוכח האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מאישומו בעבירה של הסגת גבול פלילית.**

סוף דבר

49. בסיכומם של דברים, הנאשם הורשע בביצוע עבירות גניבה, היזק לרכוש במזיד והפרת הוראה חוקית, וזוכה מביצוע עבירות של החזקת סכין שלא למטרה כשרה והסגת גבול פלילית.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ט, 27 מאי 2019, במעמד הצדדים